

בעזהשי"ת

# גלי מסכתא

הוכן ע"י ת"ח א' מיקירי ירושלים והופץ על ידי כולל עיון הדף  
עיקר כללי מסקנת הסוגיות [ומקורות]  
מיועד לאלו שלמדו הסוגיא לתועלת חזרה מקוצרת ושינון

## מסכת נדרים

כללים לשימוש

[ ] = מקור או טעם הדבר  
( ) = הוספת פרט או תוספת ביאור  
להל' = להלכה (כמובן לא למעשה)  
מדאורייתא = מדאורייתא  
לרש"י = שיטת רש"י כשתוס' חולקין - עי' בספר סיכומי גפ"ת את שיטת תוס' (וגם לעיקרי החידושים שבתוס')

בפעם הראשונה כדאי לדקדק מאד בדברי הסיכום כדי לתפוס מלא המובן לאור מה שלמדת בפנים הגמרא, ואח"כ לחזור בקלות הרבה פעמים שיהיו מחודדין בפיה.

נא להכניס השמטות החשובות בעיניך  
נא להעיר הערות

©

כל הזכויות שמורות  
תש"ס

כתובת להערות :

גפ"ת, רח' חזון איש 36  
פעיה"ק ירושלים תובב"א  
טל : 571-2016 (02)

# מסכת נדרים

## פ"א כל כנויי

גמ' ב' - ג :

נדר איסור חפצא, שבו איסור גברא

ידות מדרשה: נזיר להזיר, היקש נדרים לנזירות, למ"ד אין תורה כל' בנ"א - לנדור נדר, כל היוצא מפיו יעשה

נזירות חל על נזירות [נזיר להזיר] (לר"ן - ס' יום)

ר"ן

לר"ן - עיקר נדר: דבר זה אסור אפי' בלי התפסה

לר"ן - יד: מקצת ככולו

כינוי כנדר גמור דאו' - לא גרעה הסכמת חכמים מהסכמת גוים, וכן שיבוש המדובר

"שבועה" א"צ הזכרת השם וכן להיפך

אין שבו' בל' נדר וכן להיפך, ורמב"ן ור' יוסי בירושלמי חולק [רמב"ן - מדין יד]

לר"ן ד: - קונם שאיני אוכל לך מהני משום יד לנדר

לוקין על ידות

גמ' ג: - ה.

בל יחל דנזירות - עובר בבל יאכל ^ בל יחל

בל תאחר דנזירות:

(א) לא איפטר עד שאהא נזיר - מן ההיא שעתא (לר"ן - עובר מיד)

(ב) הו"א נזר בבית הקברות לר"ל

(ג) בל תאחר נזירות דטהרה - וכן טמא ושהה במזיד

(ד) בל תאחר תגלחתו

(ה) בל תאחר קרבנותיו (חי': אע"פ שמספיק קרבן א' לתגלחת; לא מתפיסו בנדר)

ר' יוסי בר' חנינא - מודר אני לך - שניהם אסורין

מודרני הימך - חבירו מותר והוא אסור, שמואל - לדבר עמו (לר"ן - הכל מותר דהוי ידים שאינם מוכיחות הכל מותר)

ר"ן

הרי עלי להיות נזיר - חל מיד דלא חסר מעשה

נזר בבית הקברות לכו"ע חל - שא"צ קבלה כשיצא ומח' ר' יוחנן ור"ל אי לקי - לר"ן - על ענבים

לר"ן - שאני אוכל לך לבד מהני [מה שאני אוכל משלך יהא קונם]

הו"א לשמואל - הריני עליך חרם שניהן אסורין -

לר"ן - פי' הריני עליך "ועל נכסיך" חרם

אין נ"מ בין "הימך" ו"לך" כשמסיים שאני אוכל - חבירו מותר

גמ' ה: - ו.

ידים שאין מוכיחות - לאביי חל (ר"ן - והולכים לחומרא)

לרבא לא [נזיר להזיר - מה נזירות בהפלאה אף ידות]

בגט - לרבנן כשר [אין מגרש אשת חבירו (רשב"א - = מוכיחות, ר"ן - הענין מוכיח מספיק)]

לר"י פסול [כריתות, ידים שאינם מוכיחות]

ר"ן

ידים שאינם מוכיחות - לר"ן - שניהם שוין

אפי' יד לא הוי - לר"ן - לא משמע איסור

לשמואל ידים שאינם מוכיחות לא הוי ידים כשיטת רבי יהודה  
(ת' א' בר"ן - חוץ מבגירושין - אין מגרש אשת חברו)

להל' בגט א"צ מינאי וצריך ודין, וי"א אף צריך מינאי

## גמ' ו - ז :

בעי ר"פ :

- (א) יד לקידושין (אולי ואת = חזאי) (לר"ן - אולי נדרים חמיר - א"צ מעשה)  
(ב) יד לפאה (אולי "מעמך" רק היקש לבל תאחר)  
(ג) יד לצדקה (אולי והדין = לנפקותא, "בפיך" רק היקש לבל תאחר)  
(ד) יד להפקר (שאני מצדקה שרק לעניים)  
(ה) יד לבית הכסא (והדין = לתשמישא)

מנודה אני לך - ר"ע חוכך להחמיר, לרבנן שרי [מח' אי ל' ריחוק או שמתא, אם ל' שמתא מהני, ירו' -  
אם יכול לנדות עצמו לענין נכסיו]

נידהו בפניו, התרה בפניו [לר"ן - אלים נדוייה, חשדא (בדיעבד לר"ן מותר)]

מנדין המזכיר שם שמים לבטלה

ת"ח מנדה ומיפר לעצמו

## ר"ן

יש יד לגיטין - מעשה עדיף מיד - עיקר מוכיח

יש יד לשבועה [היקש לנדר]

להל' יש יד לקידושין [ספק דאורי] ולא להפקר [ספק ממון] ולבית הכסא [ספק דרבנן]  
לצדקה - ר"ן - ספק ממונא, רשב"א ורמב"ן - ספק איסורא

הר"ר ברוך בר שמואל - מנודה מב"ד אנחנו אסורין בנכסיו ולא מהדיוט;  
ר"ן - נ"מ ב"ד הגדול או סתם ב"ד

התרת נידוי - תוס' - אחר ל' יום (חוץ מלאיים), רי"ף ורמב"ם - מיד  
רשב"א - ת"ח לא מיפר לעצמו אם מחוייב, ורמב"ם חולק

לפי הראב"ד אין אשתו נוהגת נידוי

## גמ' ח. - ח :

נשבעין לקיים מצוה - לזרוזי נפשיה (לר"ן הוי שבו)

אשנה פרק זה = שבו' [יכול להפטר בק"ש (לר"ן - שבו' חל על מידי דאתא מדרשא)]

י' מתירין נידוי בחלום - לכתחלה דתנו (ר"ן - לאחרים; גמרא)

בעל נעשה שליח לחרטת אשתו אי מכנפין (לרשב"ם איירי בנידוה בחלום)

יחיד מומחה (רי"ף וי"מ - סמוך; ר"ן ורמב"ם - מובהק) מתיר שמתא אפי' באתרא דרבו

{ חמה מרפא בעוה"ז/בעוה"ב }

## ר"ן

מושבע ועומד אין קרבן [להרע ולהטיב] ויש בל יחל (רע"א - ורמב"ן עה"ת חולק)

קבלה מהני לדבר מצוה [בפיך]

נדר בחלום א"צ היתר, רשב"א - צריך

רמב"ם - דוקא הבעל נעשה שליח לאשתו  
ר' שמשון - שולח חרטה בכתב לב"ד

יכול להתיר נדרי אשתו בהדי אחריני

## גמ' ט. - י :

כנדרי כשרים לאו כלום

כנדבת כשרים לא מהני בשבו' [כשרים לא נשבעין לעולם]

הו"א דנדרים כשרים יהני לר"י [טוב נודר ומשלם] (למסקנא נודב ומשלם)  
והו"א ונדבותם לא יהני לר"מ [טוב שאינו נודר כל עיקר]  
{ לא מעל אדם על עולת הלל ; שמעון הצדיק אכל מאשם נזיר מן הדרום }  
ר"י - חסידים ראשונים התנדבו בנזירות, ור"ש חולק

## ר"ן

נדר = מה שלא לגמרי בנדבת לב משא"כ נדבה  
נזיר לפניו ואומר "הריני" ה"ז נזיר, וי"א (תוס' נזיר) דוקא "אהא"  
נדבה - לר"ן - יש בל תאחר  
כנדבת כשרים בקרבן - לר"ן - תוך העזרה

## גמ' י. - יא.

כינויין - ר' יוחנן, להל' - ל' אומות  
ר"ל - ל' חכמים [אטו לה' קרבן] [אטו ש"ש לבטלה]]  
כינויי כינויין - לב"ש חל, לב"ה לא חל [מח' אי ל' אומות או חכמים, אי בהני נמי משתעי אומות, אי גזרינן משום כינויין]  
רשב"ג - במוהי לא חל [לר"ן - צריך להזכיר שב' של משה]  
לחולין = אלא קרבן [לר"ן - דלא כר"מ דלית ליה מכלל לאו]  
ר"ן - משנה: 1) ל' = מכלל לאו אתה שומע הן - כר"י (להל') ולא כר"מ  
2) ל' איסור, קדשים א"צ כ' הדמיון [ר"ן - דשמן ע"ש איסורן, לא שייך "חי טמא"]  
3) כאימרא לר"י צריך כ' הדמיון, וכן עולה [ר"ן - דאין השם על שם איסורן, אולי "חי..."], לר"מ א"צ כ' הדמיון  
מח' לר"י אי כירושלים מספיק [ר"ן - אולי כוונתו על אבנים]

## ר"ן

סוטה, עדות, נדרים = איסורא דאית בי' ממונא (החפצא) ולכן לר"מ בעי תנאי כפול

## גמ' יא : - יג.

לחולין (או לקרבן) לא אוכל לך מודה ר"מ - לא חולין יהא לפיכך לא אוכל לך [ר"ן - מפרשינן להחמיר],  
ותנא דברייתא חולק לפי תי' א'  
בעי רמי ב"ח - בשר ליד שלמים אחר זריקה - "זה כזה" -  
בעיקרו קמתפיס (רבא) או בהיתרא קא מתפיס  
לר"ן - אמירה סתם - בעיקרו קמתפיס  
כחלה ותרומה הוי דבר האסור [לר"ן - אינו אסור לכל (האיסור מהתורה)]  
יכול להפריש תרומת לחמי תודה בלישה (= דבר הנדור) ולצרף ט' עיסות לחלה אחת  
הרי עלי כבכור - ר' יעקב אוסר [לה' לרבות דבר האסור - לר"ן - שמצוה להקדישו]  
ר' יוסי מתיר [כי ידור - בדבר הנדור]

## ר"ן

לראב"ד ל' א"א לפרש אלא לא ... לרב אשי  
איסור שלמים לטמאים, חזה ושוק, בכור לזרים - איסור תורה ולא מכח נדרו  
גמ' שבועות - מתפיס באיסור דרבנן = דבר הנדור  
מתפיס בדבר האסור רק בשבילו = דבר הנדור [לאסור איסור]  
רמב"ן להל' בהיתרא קא מתפיס - בסיפא קמתפיס

גמ' יג. - יג.:

לר"י קרבן שאני אוכל לך מותר [בעי כ' הדמיון]

(לר"מ) קרבן שאוכל לך אסור [מה שאוכל יהא קרבן]

קרבן לא אוכל לך, הא קרבן שאוכל לך - מותר לר"מ [נשבע בחיי קרבן]

קונם פי מדבר עמך = פי לדיבורו (לר"ן נעשה כאומר) [ר"ן - סתם נדרים להחמיר]

ר"ן

שבועות חלות על אין בו ממש [הגברא אית ביה ממש]  
משא"כ נדרים [לא אסר מידי] אלא מדרבנן